

1. kapitola

Kowloon. Poslední lidnatý výběžek Číny, který se severem spojuje pouze duch. Ten má však hluboké kořeny, jež prorůstají do jeskyní lidských duší bez ohledu na krutou a nepodstatnou realitu politických hranic. Půda a voda jsou nedělitelné a jen vůle ducha určí, jak je člověk bude využívat – a to bez ohledu na tak abstraktní pojmy jako svoboda či nesvoboda. Svobody se člověk nenají a každý zákaz se dá obejít. Lidi zajímají pouze prázdné žaludky, ženská břicha a dětská břicha. Přežití. O nic jiného nejde. Vše ostatní je jen hnůj, který bude rozhozen po neúrodných pláních.

Padal soumrak. Na denní shon v Kowloonu i naproti v přístavu Victoria na ostrově Hongkong se postupně snášela neviditelná deka. Pištlivé výkřiky *Aj-ja!* pouličních prodavačů ve stínech umlkaly. Tichá jednání v horních patrech chladných majestátných budov ze skla a oceli, jež tvořily siluetu kolonie, končila kýváním hlav, krčením ramen a letmými úsměvy na znamení tichého uspokojení. Ohromnou potrhanou stěnou mračen na západě prosvítalo oslepující

oranžové slunce, které ohlašovalo příchod večera. Ostře ohraničené paprsky neúprosné energie se chystaly zaplout za obzor a neochotně se vzdát vlády nad touto částí světa.

Na obloze se brzy rozhostí tma, nikoli však dole, kde zem i voda už zažily tolik nájezdů a konfliktů. Zde se rozžehnou oslepující světla stvořená člověkem. A v nekonečném bujarem nočním veselí začnou jiné hry. Hry, jež měla lidská rasa vymýtit už v okamžiku svého stvoření. Tehdy však žádný lidský život neexistoval – tak kdo by to zaznamenal? Kdo věděl? Koho to zajímalo? Smrt ještě nebyla zbožím.

Malý člun, jehož výkonný motor kontrastoval s omšelým zevnějškem, uháněl průlivem Lamma a mířil kolem pobřeží k přístavu. Pro nezaujatého pozorovatele to byl jen jeden z mnoha *sao wan tü*. Dědictví prvorozeného syna chudého rybáře, jenž se dopracoval k menšímu jmění. Bláznivá noc ve znamení mah-jongu, hašiše z Trojúhelníku, či pašovaných drahokamů z Macaa – kdo by se staral? Díky rychlému pohonu mohl syn rozhazovat sítě a obracet své zboží efektivněji, než kdyby se spoléhal na pomalou plachtu džunky nebo loudavý motor sampanu. Čínské pohraniční strážě a námořní hlídce na pevnině i ve vodách Šen-čen Wan po takových bezvýznamných pachatelích nestřílely. Nebyli důležití a kdo ví, jaké rodiny na pevnině za hranicemi Nových území z toho mohly mít užitek. Třeba právě ta jejich. Sladké plody hor stále zajišťovaly plné žaludky. Možná i žaludek někoho z jejich blízkých. Tak kdo by se staral? Ať si klidně plují. Tam i zpátky.

Malé plavidlo s plátěnou plachtou přes příď zpomalilo a opatrně kličkovalo mezi množstvím roztroušených džunek a sampanů, jež se vracely do svých přeplněných kotvišť v pří-